

Ladislav Špaček
**Pohádky
pro rychlé
uzdravení**

Ilustrace Anna Bergmannová

Pohádky pro rychlé uzdravení

Ladislav Špaček

Pohádky pro rychlé uzdravení

Ilustrace Anna Bergmannová

Text © Ladislav Špaček, 2025
Illustrations © Anna Bergmannová, 2025
© Grada Publishing, 2025

ISBN 978-80-271-5906-2

Pohádky pro rychlé uzdravení jsou určeny dětem předškolního a mladšího školního věku, které rády poslouchají pohádky s dobrým koncem. Naše vyprávění je především o zvířátkách, děti se s nimi ztotožní stejně jako se svými vrstevníky, drží jim palce, představují si, že jsou dětmi, které se o zvířátko v pohádce starají, sledují, jak se zvířátko uzdravuje a nakonec se vrátí zpátky do svého světa. Děti si uvědomí, že zdraví je důležitá hodnota, kterou si musí chránit. A když onemocní nebo utrpí úraz, pomůže jim lékař a obětaví členové rodiny.

Ladislav Špaček

Opuštěný retrívvr

Bylo po čtvrté hodině a děti ve školce už netrpělivě pohlížely ke dveřím, kdy si pro ně přijdou rodiče. Anička věděla, že dnes ji vyzvedne tatínek a maminka se vrátí z práce pozdě. Měla ráda cesty domů, protože si s tatínkem nebo maminkou povídali, zastavili se něco koupit, prohlíželi si výklady, někdy dokonce zavítali do velkého hračkářství, kde byl i kolotoč, skluzavka a další atrakce, na kterých si Anička mohla hrát.

A už je to tady! Anička uslyšela tatínkův hluboký hlas, jak se zdraví s paní učitelkou. Je to určitě on! Ten hlas by poznala mezi všemi ostatními rodiči. Vstala z koberce ve velké herně, kam se děti přesunuly po svačině, a odnášela panenku s postýlkou k obrovské krabici. Hrála si, že dává panenku spát, převlékla ji do noční košilky, ustlala jí postýlku a uložila ji, vlastně přesně tak, jak ji ukládala maminka nebo tatínek každý den. Ted' ji musela uklidit na noc, aby si hračky odpočinuly a zase se na děti zítra těšily.

Od dveří se ozvalo: „Aničko, tatínek je tady, pojd’! Uklidila sis všechno?“ Paní učitelka se rozhlédla a spokojeně pokývala hlavou, když viděla, že Anička se vrací od krabice na hračky s prázdnýma rukama.

Anička vešla do šatny a radostně skočila tatínkovi kolem krku. „To jsem ráda, že už jsi tady, tati!“ volala a běžela si obout boty.

Tatínek pomáhal Aničce s obouváním, pak jí pomohl do kabátku a společně vyšli do mrazivého dne.

Sluníčko už zapadalo a ulice byly plné lidí, kteří se vraceli z práce domů. Někteří nesli tašky s nákupy, hodně dospělých vedlo za ruku děti, stejně jako tatínek Aničku. Mladé páry se rozhlížely, kam by si zašly na kávu nebo na večeři. Tatínek mířil k velkému obchodu, kam často chodili nakupovat.

Asi přemýšlí, co k večeři, pomyslela si Anička, když přicházeli k osvětleným výkladům supermarketu. Aha, vzpomněla si, dneska budou vařit večeři s tatínkem sami, je pondělí a to má maminka vždycky dlouhý den, jak tomu říkala. Ještě večer po práci má pravidelnou poradu v nadaci, pro kterou pracuje. Starají se o psí útulky, a tak mají pořád napilno.

Tatínek vešel do obchodu, vzal si košík a otočil se k Aničce: „Ted’ bud’ opatrná, abychom se neztratili. Je tady plno lidí, tak se mě drž a hlídej si mě. Jako pejsek,“ zasmál se na dcerku a vykročil k pultům se zeleninou.

Anička tady byla už stokrát, a tak věděla, kudy tatínek půjde a co bude nakupovat – papriku, rajčata, zelený salát, citrony, mandarinky, někdy vzal pár banánů, pak se zastavil u mléka, sýrů a jogurtů, a když měl v košíku všechno, co budou potřebovat k večeři a ráno k snídani, zamířil k pokladně, aby zaplatil.

Jednou Anička, to byla ještě hodně malá, se loudala za maminkou a všimla si, že v regálu, u kterého stály, září krásné barevné sáčky s bonbony. Maminka už poodešla dál, a tak si Anička jeden sáček vzala, otevřela ho a začala si medvídky cpát do pusy. Vybírala si ty oranžové, ty měla nejraději, pak přišly na řadu červené, malinové, dále žluté, citronové... Vtom si uvědomila, že paní prodavačka, která doplňovala zboží, si ji pozorným zrakem prohlíží. Anička se zastavila. Copak, dělám něco špatně? Aha, asi že jsem si neumyla ruce, vzpomněla si na důležité pravidlo.

Ale to už paní prodavačka zvolala na celou prodejnu: „Prosím, komu patří tady to dítě?“

Anička se polekala: Ta paní ukazuje na mě! Kde mám maminku? rozhlédla se.

To už viděla maminku, jak se blíží a paní prodavačka jí něco říká. Maminka si hned všimla otevřeného sáčku s posledními dvěma bonbony.

„Kde jsou ty ostatní bonbony, Aničko?“ zeptala se přísně.

Aničce bylo do pláče, copak udělala něco špatného?

„V bříšku. Snědla jsem je,“ ukázala prázdný sáček.

Maminka se otočila na prodavačku: „Děkuji vám za upozornění, já to dám do pořádku, omlouvám se.“ Vzala Aničku za ruku a šly pomalu k pokladně.

„Víš, dokud cokoli nezaplatíš, není to tvoje. Naše ty bonbony budou, až je u pokladny zaplatím, tím si je koupím. A když si někdo přivlastní něco, co není jeho, tak je...“ Maminka se odmlčela a významně se zatvářila.

Zloděj, mihlo se Aničce hlavou. Málem se rozplakala. „Ale já jsem nechtěla...“

„Já vím,“ přerušila ji maminka, „proto se na tebe nezlobím, jen ti to vysvětluji, abys to věděla propříště. Teď ty bonbony zaplatíme a všechno bude v pořádku.“

Dnes už Anička chápe, že si nemůže sníst bonbony nebo banán před pokladnou, a proto pomáhá tatínkovi v nákupu. Stačí jeden pohled a už ví, že to budou mandarinky nebo citrony. Vezme tři nebo čtyři, počítat už umí, a vloží je tatínkovi do košíku. Tak jim nákup uběhl jedna radost a za chvíli už jsou před vchodem do jejich domu.

Tatínek vsunul klíč do zámku a najednou se zarazil: Klíčem nemohl otočit, nebylo zamknuto!

Že by ráno zapomněl? blesklo Aničce hlavou. Nebo... že by maminka byla už doma? Vždyť dneska má přijít pozdě, mají poradu...

Vtom se otevřely dveře a v nich stála maminka. Anička vyjekla překvapením a chtěla se jí vrhnout kolem krku, ale maminka se tvářila nějak nezvykle vážně. I tatínek zpozorněl, když se naklonil, aby jí dal pusku na přivítanou.

„Stalo se něco?“ zeptal se polekaně.

Maminka pokývala hlavou a otevřela za sebou dveře z předsíně do kuchyně. Anička škvírou ve dveřích spatřila v rohu za stolem zlatého chundelatého psíka.

„Mami!“ vykřikla radostně a vrhla se ke kuchyni.

Ale maminka ji zadržela, zavřela a zavrtěla hlavou. Nikdo ničemu nerozuměl. Tatínek se podíval na Aničku, ta na tatínka a pak oba společně na maminku.

„Vysvětlíš nám to, prosím?“ zeptal se tatínek.

„Ano, ráda, ale pojd'te si nejdřív sednout do Aniččina pokojíčku, všechno vám to řeknu.“

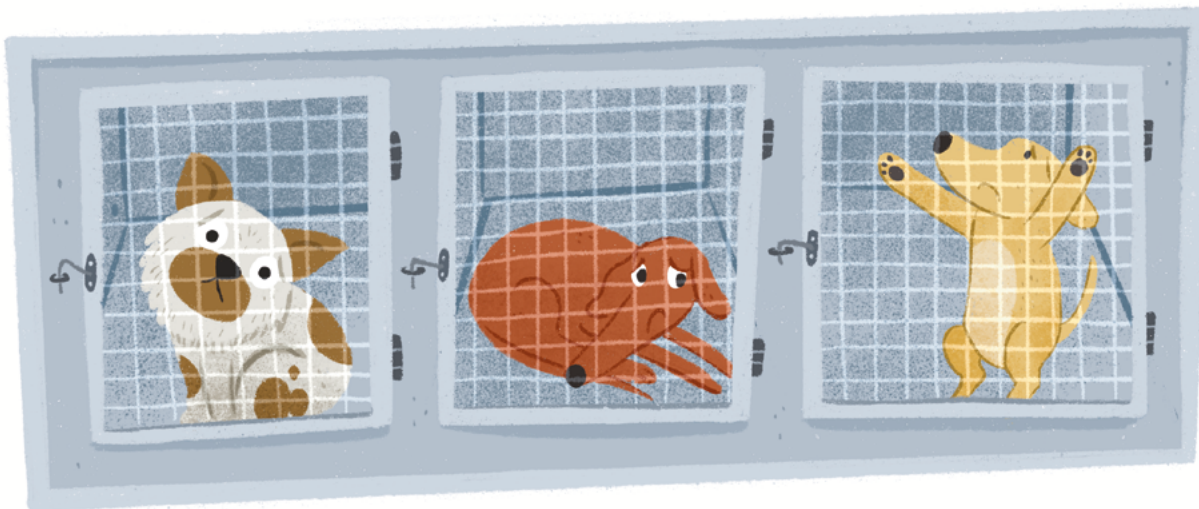

Anička si zula boty a radostně poskakovala po jedné noze do pokojíčku. „Budeme mít pejska! Budeme mít pejska!“ prozpěvovala si.

Rodiče se posadili na postel, Anička na svoji židličku u psacího stolu a upřeně hleděla na maminku. Ta začala vyprávět.

„Víte, že v našich psích útulcích se někdy setkáváme se smutnými příběhy. Třeba že děti si moc a moc přejí pejska, a tak jim ho rodiče koupí. Jenže po čase děti zjistí, že s pejskem se musí chodit každý den ráno a večer ven, a to se jim nechce, protože venku prší nebo sněží. Pak rodinu zaskočí, že by chtěli jet na prázdniny do Řecka, ale tam zvířata nesmějí. A co s pejskem, když jedou v zimě na hory? A začnou přemýšlet, jak se pejska zbavit.“

„Zbavit se ho?“ nechápala Anička. „Vždyť je to člen rodiny!“

„Ano. Ale když už se tak rozhodnou, přivezou ho k nám do útulku a my se o něj postaráme. Tak je to alespoň správně.“

„A co s ním bude dál?“ zajímalo Aničku.

„Do útulků jezdí také lidé, kteří si chtějí psa pořídit. Prohlížíjí si je, jestli by se jim nějaký líbil. A tak se ti opuštění pejsci dostávají k novým rodinám a my věříme, že tím jejich smutný osud skončil. Ale...“ odmlčela se maminka, protože teď se dostávala k tomu nejsmutnějšímu. Anička ani nedýchala. „Ale pak jsou horší lidé, bezcitní, bez špetky svědomí. Jednoho dne vyvezou svého pejska daleko za město, tam ho vysadí z auta a ujedou.“

„Cože?“ zděsila se Anička. „Nechají ho daleko od domova samotného?“

„Ano,“ odmlčela se maminka. „Já to taky nedokážu pochopit. Do smrti bych neusnula, pořád bych na něj myslela.“

„A to se stalo tomu retrívrovi, kterého máme v kuchyni...,“ dovtípil se tatínek.

„Ano. A nejen to. Museli s ním moc špatně zacházet, protože je zraněný.“

„Cože?! Zraněný? Musíme s ním k veterináři!“ vykřikla Anička.

Maminka zavrtěla hlavou. „Zranění na těle už se mu zahojila. Je zraněný jinak. Na duši.“

„Na duši? Co to znamená?“ podivila se Anička.

Tatínek se chopil slova: „Člověk i zvíře se skládá z těla a duše, to je jeho povaha, jeho myšlení, jeho vztah k lidem, odvaha, nebo zbabělost, statečnost, nebo strach. A jak to tak poslouchám, náš zlatý retrívr je zraněn na duši – bojí se lidí, má strach, že mu budou ubližovat, stejně jako jeho dřívější majitelé, mám pravdu?“ otočil se na maminku.

„Ano, je bázlivý a ustrašený. Když zvedneš ruku, schoulí se do klubíčka, protože očekává, že ho budeme bít. Nemohli jsme ho nechat

v útulku, tam by ho ostatní psi nechápali. Mohli by třeba využívat jeho strachu a vytahovat se na něj. Proto jsme se rozhodli, že si ho vezmu domů a ty se o něj budeš, Aničko, starat. Tak aby se přestal bát lidí. Zkusíme ho uzdravit na duši, to je těžší úkol než uzdravení na těle.“

Oba rodiče se podívali na Aničku. Ta zvažněla tou obrovskou odpovědností, kterou na ni kladou.

„A jak ho budu léčit?“ zeptala se s obavou v hlase.

„Tím, že se k němu budeš chovat laskavě, budeš ho navykat na hodné lidi kolem něho, tak aby se jich přestal bát. Budeš si s ním povídat, tichým a mírným hlasem, budeš mu zpívat, a až si na tebe zvykne, budeš ho hladit. Musí vnímat tvoji lásku. Nakonec pochopí, že lidé jsou hodní, a zapomene na špatnou zkušenost, kterou prožil. Teď se k němu nesmíme zničehonic přibližovat, jen pomalu a klidně, nesmíme doma křičet, bojí se nás. Proto jsem nechtěla, aby ses k němu vrhla, i když s radostí – nerozuměl by tomu.“

